

dage, hvilke forebyggende Arbejder der skal gennemføres, hvis man ikke gennem Børneloven, billedlig talt, altid kommer til at øse i et Kar uden Bund. Og Aarsagen har selve Samfundet Skylden for. Det kan derfor ikke nytte at lave en god Værgeraadslø, dersom man ikke samtidig og med den største Energi søger at komme selve Aarsagen til, at saa mange Børn og unge Mennesker kommer paa gale Veje, til Livs. Og denne Aarsag ligger i den Elendighed, som Samfundet ganske rolig finder sig i, at Tusinder og atter Tusinder af Mennesker daglig lever i. Den første Gang dette gik op for mig, var, da jeg som ung Student boede i Rabarberkvarteret paa Nørrebro. En Dag, da jeg stod og saa ud af mit Vindue, saa jeg nede i Gaarden en af disse Mænd, der gaar og roder i Skarnbøtterne. Han gik med sit Jern løb paa Skarnbøtten og rodede i den. Jeg stod og saa paa dette tankeløst, som man i Almindelighed ser paa saadanne Ting. Men pludselig greb denne Mand med den største Lidenskab ned i Skarnbøtten, trak et mægtigt Ben op af den og gav sig til at gnave paa dette Ben. Det gjorde et uudslætteligt Indtryk paa mig. Jeg havde aldrig nogen Sinde tænkt mig det muligt, at der i et Kultursamfund, i et rigt Samfund fandtes Mennesker saa ulykkelig stillede og i den Grad plagede af Sult, at de vilde give sig til at gnave paa et Kødben, der havde ligget i en Skarnbøtte. Denne Iagttagelse har været retledende for mig i min politiske Udvikling — det ved jeg. Saa kom jeg fornylig til at læse en velskrevet Pjece, som Hr. Lærer Møller-Lund har udgivet om Værgeraadsløven, og da jeg fandt, at denne Pjece indeholdt fortrinlige Bemærkninger, sagde jeg til mig selv: Ja, men er det rigtigt, hvad denne Mand siger? Er det virkelig sandt, at der er en saa overordentlig Trang til Forsorg for Børn? Du kender det jo ikke. Og i Erkendelse af, at jeg ikke vidste Besked, spurgte jeg Hr. Møller-Lund, om han ikke vilde gaa med mig ud i Byen og vise mig, hvorledes de Børn havde det, om hvilke han i denne Pjece skrev, at de trængte til Samfundets Forsorg. Hr. Møller-Lund var imidlertid optaget og henviste mig til en Dame — jeg ser ingen Grund til ikke at nævne hendes Navn, da hun har gjort sig højt fortjent af Børnesagen — Fru Margrethe Nielsen. Denne Dame — sagde Hr. Møller-Lund — kan vise Dem det, hun kender det. Og med hende til Ledsager har jeg saa gjort Besøg rundt om i København.

Se, København — det er ikke den By, som vi alle sammen er vant til at beundre, og som vi kender fra Aviserne og Litteraturen, Byen med de mange skønne Taarne, med de mange smukke monumentale Bygninger, med de stemningsfyldte Gader og Pladser. Dette København er de fremmedes By, det er de velhavendes By. Men gaa kun 10 Minutter herfra over Knippelsbro ud paa Christianshavn, saa vil ærede Medlemmer faa et ganske andet Indtryk af, hvad København er. Det, jeg har set først paa Christianshavn og siden andre Steder rundt om i Byen, har vakt min Forfærdelse. Det har vakt min glødende Harm, det tilstaar jeg, imod det Samfund, i hvilket jeg lever, og særlig imod de Parti, der har Ansvaret for en saa skændig Vanrøgt af Mennesker. Det forbavsende mig før at høre den ærede foregaaende Taler tale om, at der var Grund til at frygte en Invasion af fremmede nu, af Storkapitalister, som vilde begynde at opkøbe af Landets Jord til svimlende høje Priser. Var det da ikke det Parti, jeg vil hellere sige den Samfundsklasse, som det ærede Medlem er Repræsentant for, der indførte de fattige Polakker her til Danmark, for at de for en ussel Løn og under elendige Boligforhold skulde skrabe Penge sammen til vort Lands Godsejere og Storbønder? Den Gang hørte man ikke noget om Faren ved Invasion af fremmede, thi da kom de for at tjene Penge sammen til Godsbesidderne og Storbønderne, til vort Lands Storagrarer. Men nu vendes Bladet fuldstændig. De er Samfundspartiet, siger disse Medlemmer, og saa er det det samme Parti under et andet Navn, Antisocialister — det betyder de antisamfundsmæssige — der har Ansvaret for, at der her i København og mange andre Steder i Landet hersker en frygtelig Bolignød, ekstraordinære Boligforhold, som ingen i dette høje Ting aner, fordi de ikke gaar ud og ser det og trænger tilstrækkelig dybt ind i disse menneskelige Boliger. I disse Gader ude paa Christianshavn hersker der en trykkende og kvalmende Luft, som man mærker, straks man kommer ind i Gaden. Alt, hvert Hus, man ser paa, siger: Forfald. Man gaar ind ad en tilfældig Indgangsdør, og man ser en lang Gang ind gennem Huset, i hvilken der er en aaben Rendesten, og det er ikke en Afløbsrende for Regnvand alene, nej, i den aabne Rendesten flyder Sommer og Vinter hvert eneste Døgn Afløb fra gammeldags W.C.'er, Afløb fra Herrernes Afrædelsesrum, hvad